

Kanchenjunga expeditie 2018

Er zijn minstens 10 redenen om de Kanchenjunga niet te beklimmen. (zie einde van dit verslag) Maar de naam alleen al fascineert mij al jaren. En om eerlijk te zijn is de droom om de 3 hoogste bergen van de wereld te mogen beklimmen al lang geleden ontstaan. Na mijn beklimming van de Mount Everest en de beruchte K2 was het tijd voor de Kanchenjunga! Zou mijn grote droom in 2018 uitkomen?

De ochtend van 11 mei is het een andere ochtend dan anders. We voelen de spanning, summit never. Na 5 weken klimmen, acclimatiseren en wachten neemt een grote groep klimmers de gok om omhoog te gaan. De weersvoorspelling is volgens onze informatie niet echt top. Er is wel voorspeld dat de jetstream uitblijft en de wind op de top minder dan 30 km/u zal zijn. Maar de onzekere factor is de sneeuw. Deze is voorspeld maar de onzekere factor is de hoeveelheid. Daarnaast betreft het een noordenwind die zorgt voor kou en dat er extra sneeuw over de kam wordt geblazen. De afgelopen 3 jaar is niemand in staat geweest de top te bereiken. Wat zullen de condities zijn?

Wij zitten aan de koffie in het basiskamp en zien de klimmers met hun persoonlijke Sherpa's vertrekken. Vaak de klimmer met een dagtour rugzak en de Sherpa met een twee tot driekeer zo'n grote rugzak met de tent, slaapzakken, matten, branders, eten en niet te vergeten de zuurstofflessen!

Ook de Italiaanse klimmer Marco Confortola zit bij ons aan de express koffie, met de hand gezet met onze moka percolator. Marco ken ik goed want samen overleefde we de K2 in 2008. (Tip: lees m'n boek 'Overleven op de K2') Hij mist net als ik ook zijn tenen maar dat weerhoudt hem er niet van om zijn droom het beklimmen van alle 14 achtduizenders te voltooien. Hij 'moet' er nog 3! Het is alweer zijn tweede expeditie op de Kanchenjunga.

Hij twijfelt. Hij zit in het andere internationale team en bijna al zijn teamleden gaan omhoog. We delen onze visie en strategie om nu niet omhoog te gaan maar hij besluit uiteindelijk toch om de volgende dag omhoog te gaan, hij kan de verleiding dat zijn team eventueel de top zal halen niet meer aan. Dat is wat summit fever doet.

Het verloopt niet volgens plan. De klimmers verblijven 2 tot 3 nachten in kamp 2 vanwege sneeuw, wind en het feit dat er nog geen touwen na kamp 4 richting de top zijn aangelegd. Vandaag de dag heb je 2 soorten klimmers. Klimmers die zelf touwen meenemen, aanleggen en voor hun eigen veiligheid kunnen zorgen en de klimmers die zichzelf alleen met een jumar (= stijlklem) zichzelf omhoog kunnen trekken. Zij zijn volledig afhankelijk van andere klimmers en Sherpa's die de touwen tot aan de top hebben aangebracht. Zij versterken het team niet maar vertragen en zijn vaak de oorzaak van onnodige ongelukken.

Als ik 14 mei in de ochtend om 6.00 uur wakker ben zie ik de wolken al aankomen, het trekt snel dicht en om 7.00 uur begint het te sneeuwen. Het is voorspeld maar boven op de berg moet het klote weer zijn. De meeste teams zitten er nu al meerdere dagen hun voorraad eten op te eten, gasvoorraden te gebruiken en sommige zelfs al aan de zuurstof. Je ligt 24 uur in je tent niks te doen en verliest aan kracht door de hoogte.

Uiteindelijk gaan de teams toch door omhoog en wordt er uiteindelijk een toppoging ondernomen. We houden ons hart vast. Dit kan niet zonder gevolgen blijven. In de ochtend zien we boven kamp 4 een grote groep klimmers tergend langzaam vorderen. Ze zijn in de nacht ook niet er veel opgeschoten. Dat heeft uiteraard alles te maken met het feit dat ze gelijktijd met het klimmen touwen moeten fixeren voor alle 'klanten'. Het gaat zo langzaam dat ik bijna zeker weet dat ze binnen een paar uur zullen omkeren. Maar tot onze grote verbazing gaat de grote groep van 13 klimmers (7 Sherpa's) door richting de top. Pas laat op de dag na al een hele nacht klimmen keren de meeste klimmers uiteindelijk dan toch om. De zon staat al laag aan de horizon en voor veel klimmers is de voorraad zuurstof onvoldoende. Ook Marco keer uiteindelijk om, de klimmers staan veel stil om te wachten op de touwen en daardoor neemt de kans op bevrozingen enorm toe, te meer als je zonder extra zuurstof klimt. Marco neemt een wijs besluit maar het betekend voor hem einde expeditie, krachten verbruikt.

Uiteindelijk na 24 uur! klimmen bereiken 5 klimmers toch de top met extra zuurstof als de zon al bijna onder is. Twee zeer sterke Sherpa's, een Rus, een Duitser en een Nieuw Zeelandse. De Rus komt bijna zonder zuurstof te zitten maar gelukkig heeft de Sherpa van de Duitser nog wat over.

Maar zoals voorspeld loopt niet alles goed af. Een Israëliische klimmer keert veel te laat om en kan door oververmoeidheid en de kou zijn tent in kamp 4 niet mee halen. Hij wordt min of meer voor dood achtergelaten totdat men de volgende morgen ontdekt dat hij toch nog leeft. Sherpa's en een Amerikaan halen hem met grote moeite naar kamp 4. De Israëliër kan niet meer lopen, zijn tenen en handen zijn ernstig bevroren. Uiteindelijk transporteren ze hem via de vaste touwen en steile ijskliffen terug naar kamp 3 en in de ijsvallei tussen kamp 2 en 3 weet een zeer geroutineerde Italiaanse helikopter piloot dankzij het goede weer het slachtoffer op te pikken en terug te vliegen naar een ziekenhuis in Kathmandu waar later al zijn vingers en tenen zullen worden geamputeerd.

Wij delen het basiskamp met o.a Arjun Vajpai en Alexander D'Emilia. Arjun was ooit de jongste klimmer op Everest (16 jaar) en is nog steeds zeer jong (24 jaar) maar inmiddels wel 5 x 8000 en ervaren. Hij heeft Alexander (we noemen hem Alex) meegenomen als professioneel cameraman. Arjun wordt gesponsord door Mountain Dew (Pepsi Cola) en er draait een grote campagne op de Indische TV/internet met Arjun als Indiase klimmer die de hoogste berg van India beklimt.

Cas en ik kennen Arjun uit 2016 toen wij samen de Cho Oyu (8201m) beklommen. We hadden een gouden tijd samen als team en het zorgde ervoor dat we nu samen deze expeditie organiseerde.

Het knappe van Arjun is dat hij geduld kan bewaren. Zelfs als Cas en ik onrustig worden om toch omhoog te willen terwijl we weten dat het niet verstandig is weet Arjun de situatie te relativeren en te blijven lachen. Alex is ook een super fijne vent. Hij is ook fervent paraglider en hebben gesprekstof genoeg omdat ik in 2002 en 2004 probeerde met mijn paraglider van Everest te vliegen. Daarnaast is Alex expert in slacklining en heeft ook 2 slacklines in het BC gespannen. Hij leert ons tussen het klimmen door hoe ook wij over zo'n lijn kunnen balanceren. En hij blijkt een goede coach want het lukt ons om enkele meters over de slackline te lopen, zij het enkele centimeters boven de grond. Hij zelf spant het koord uiteindelijk ergens op weg naar kamp 1 boven een vette afgrond en behaalt (zonder erop uit te zijn) het hoogterecord slacklining;-)

Inmiddels beginnen we ons zorgen te maken of we dit seizoen nog wel een kans krijgen. Bekend van de Kanchenjunga is dat het de eerste berg in de Himalaya is die het slechte weer en de harde wind opvangt. Aan de ene kant begint de Himalaya met de hoogtes boven de 8000 meter met temperaturen minus 35 graden onder nul en aan de andere kant gaat het stijl naar beneden uiteindelijk richting Delhi op 200 meter met temperaturen boven de 45 graden plus. De weers fenomenen die we tot nog toe hebben gezien spraken al boekdelen. Wolken formaties die ware kunstwerken zijn omdat de witte thermiek, de wolken alle kanten opgaan.

Het patroon is de laatste dagen elke dag hetzelfde. Vanaf halverwege de nacht trekt het open en wordt het helder. Bij zonsopkomst prachtig blauw. Om 7.00 uur warmt de zon je tentje heerlijk op. Om 8.00 uur ontstaan er wat kleine wolkjes in het dal en die zelfde wolken zijn om 11.00 uur uitgegroeid tot een deken die het BC bedekt. Als je geluk hebt kun je hogerop boven kamp 3 nog wel wat zien maar waait het zeer zeker te hard op de top. Historisch gezien is de top van de Kanchenjunga het vaakst beklommen op en nabij de 17e mei. We weten ook uit ervaring dat rond de 15e de jetstream meestal inkomt en de moesson aankondigt. De Kanchenjunga wordt niet jaarlijks beklommen, de laatste beklimming was 3 jaar geleden dus zijn wij de gelukkigen of hebben we ook pech net als alle andere klimmers van de afgelopen 3 jaar. De weerberichten zijn niet duidelijk. De verschillende weermodellen laten verschillende uitkomsten zien en meestal wordt de laatste dagen voorspeld dat de wind uitblijft en wordt er sneeuw voorspeld variërend van enkele centimes tot meters. En dan weet je nog niet wat de bewolking doet want dat kan men niet voorspellen.

We hebben gehoord dat ons kamp 3 op 7000 meter volledig is ingesneeuwd en foto's gezien dat van onze tent zelfs niks meer te zien is. Volledig bedolven onder sneeuw. Het lijkt ons een goed idee om een 3e acclimatisatie ronde te houden en dus voor de 3e keer omhoog en ons kamp 3 uit te graven. Na deze loodzware klus zullen we dan weer afdalen naar BC om vervolgens dan te wachten op een mogelijke toppoging.

Naast het onzekere weer is er nog een groot probleem. Er wordt totaal niet samengewerkt. Er is notabene dit jaar een speciaal fixing team van Sherpa's voor de touwen. Deze zijn ingehuurd door een grote Indiase expeditie van 12 man/vrouw. Echter er is een hoop frustratie omdat dit team zijn werk verzaakt. En nu blijkt op het einde van de expeditie dat hun rust periode (7 dagen) wel eens het verschil kan betekenen in wel/geen succes.

Uiteindelijk komt zelfs de hoogste baas (werkgever) van het Sherpa fixen team ingevlogen per helikopter om persoonlijk leiding te geven en wordt er een laatste aanvals plan gemaakt. Maar voordat dit plan klaar is zijn Cas en ik al onderweg. We hebben via onze eigen weerman Maarten van Eck begrepen dat de beste mogelijkheid zich voor doet op 20 mei. Dat betekent dat we vandaag vertrekken naar kamp 2. We blijken dan 1 dag voor de toppoging uit te zitten van de grote groep Indiase klimmers. Hun weerbericht voorspeld de 21e mei de beste optie is maar stiekem denk ik dat het gewoon met hun logistiek te maken heeft want er moeten nogal wat zuurstof flessen omhoog voor 12 klimmers + 12 klimsherpa's. Er wordt gerekend op 4 flessen de man boven kamp vier dus dat is $12 \times 4 = 96$ zuurstof flessen. En uiteraard moeten de Sherpa's deze flessen omhoog zeulen. Dat zijn 8 flessen a 4 kg per stuk per Sherpa!

We hebben het BC niet vroeg verlaten, we hebben rustig genoten van ons ontbijtje want de komende dagen zullen alles van ons vragen naar de top. Maar we krijgen tijdens de klim al snel spijt want het is warm en de zon brand genadeloos. Vanaf het BC heeft Cas er flink het tempo is, ik heb moeite om hem bij te houden. Gelukkig gaat het een stuk beter dan de laatste keer toen ik enorme keelpijn had en moest omkeren.

Maar op de steile lange ijshelling waarop we flink moeten sporen vanwege de vers gevallen sneeuw neem ik het sporen van Cas over. Als ik niet veel later achter me kijk zie ik dat Cas ver achter me is. Hij zal zeer zeker last hebben van de zon en warmte. Als we na enige uren aankomen in kamp 2 geeft Cas aan kapot te zijn. Ik ga er nog vanuit dat het puur door de warmte komt. In kamp 2 gaat het na wat eten en dommelen een uur later al weer wat beter met Cas. We proberen genoeg te eten wat nauwelijks lukt op deze hoogte en vragen wederom het weerbericht op. Maarten bevestigt dat het weer nog steeds is zoals eerder voorspeld, weinig wind op 20 mei op de top met de meeste kans van slagen. We voelen onze kansen toenemen! Zou het dan eindelijk na al dat wachten toch nog lukken?

We wachten de volgende morgen op het zonnetje. De tent is aan de binnenkant met rijp bevroren en enige warmte is zeer welkom. We starten fris en wederom gaat Cas met een sterk tempo voorop. Weer neem ik het sporen even later van hem over. De zon brand wederom op de gletsjer en er is nul wind. Door de reflecties van het zonlicht wordt het bloed en bloed heet en het tempo stort snel in elkaar. De hitte wringt je uit.

We proberen het rustig aan te doen omdat Cas zich gister niet goed voelde maar echt rustig aan doen is er niet bij. We moeten sporen en het gaat af en toe steil omhoog. Ik merk dat Cas steeds langzamer klimt en vooruit komt. Zodra het omhoog gaat lijkt hij stil te staan. Hij vloekt en tiert vanwege de hitte en ik merk dat hij zich opwindt. Maar nu zeggen dat hij zich niet zo moet opwinden werkt uiteraard averechts. Ik moet steeds langer wachten en ook dat irriteert Cas. Ik geef aan dat het me geen bal uitmaakt. Maar voor de steile seracs op weg naar kamp 3 komt het hoge woord eruit. Cas geeft aan dat het niet meer gaat. Het ontbreekt hem aan kracht in de benen en hij is kortademig. Er is iets niet in orde, maar wat? Hij heeft geen andere symptomen als misselijkheid, overgeven, geen eetleest, koorts etc. Toch moet het iets te maken hebben met de hoogte. Toch hoogteziekte? Dat heeft hij nog nooit van zijn leven gehad? Ik realiseer me dat het kansloos en gevaarlijk is om door te gaan. Er gaat een schok door me heen. Hoe kan dit? Cas geeft nooit op en is altijd oersterk fysiek dan wel op karakter. Betekend dit mogelijk het einde van onze expeditie?

Ik accepteer rationeel dat we als goede vrienden terug gaan maar de emotie van het besluit moet dan nog komen.

Het is simpelweg het einde van de expeditie. Na al die weken van afzien en geduld hebben we op het juiste moment gewacht als gelouterde, ervaren Himalaya klimmers en dan dit. Cas roept nog wel dat ik me maar bij een ander team moet aansluiten. Ik informeer nog bij Arjun en Alex die de volgende dag omhoog komen en zij geven direct aan dat ik met hun mee kan. Er is plek in hun tent in kamp 4, ze hebben Sherpa's en klimmen met extra zuurstof. Maar juist dat laatste baart me zorgen. Ik wil niet als enige klimmer zonder extra zuurstof klimmen. Maar belangrijker nog het voelt niet goed voor me zonder Cas te klimmen. Samen maken we altijd de juiste beslissing, we zijn aan elkaar gewaagd en onze vriendschap verdient het om ook deze droom samen af te maken.

Twee jaar geleden vierden we onze vriendschap van meer dan 30 jaar op de top van de Cho Oyu (8201m). Dat gevoel wil ik niet missen. En ik voel de verantwoordelijkheid om met hem terug te gaan. Zijn veiligheid is mijn veiligheid. Ik zal nooit maar dan ook nooit vergeten wat hij voor mij op de K2 heeft gedaan. Ten tijde van mijn vermissing nadat we op de top hadden gestaan klom hij in zijn eentje wederom boven kamp 4 uit om naar mij te zoeken, hij bivakkeerde en riskeerde bevriezingen in de open lucht.

We dalen af, het is doodzonde, we hebben de berg voor ons alleen, het uitzicht werd steeds fraaier, de meute zal pas een dag later omhoog komen, het weer is goed en toch moeten we accepteren dat het er nu niet in zit. Uitgeput en teleurgesteld komen we terug in kamp 2, wie had hier rekening mee gehouden? We zeggen niet veel, we hebben ieder onze eigen teleurstelling te verwerken. De vraag wat er met Cas aan de hand is houdt ons uiteraard ook bezig. We geven het bericht door via de satelliet telefoon.

De volgende dag klim ik nog een keer omhoog om ons kamp 3 op te halen. Cas zal kamp 2 afbreken en we houden contact via de radio. Ik vertrek dit keer vroeg om 6.00 uur voordat de zon er is. Ik klim in een record tempo naar kamp 3, onderweg haal ik Sherpa's in die de route voor het grote team moeten voorbereiden. Buiten adem kom ik aan in kamp 3, gelukkig zie ik een heel klein topje van onze tent boven de sneeuw uitsteken. Ik schep de sneeuw weg, hak de ingang open en prop alles in mijn rugzak.

Het voelt dubbel, ik voel me goed en *ik ga naar beneden* nadat mijn lijf eindelijk na 5 weken na veel 'bloed, zweet en tranen' is geacclimatiseerd! Maar ik weet ook waarom en dat voelt goed. Het voelt dankbaar om dit voor mijn beste maat te mogen doen. Daar is geen twijfel over. En toch voelt het klote, de rest van de klimmers omhoog te zien komen.

De volgende dag worden we wakker in het basiskamp. Die nacht is het de mooiste nacht die ik hier op de berg zal meemaken. De melkweg met alle sterren en kleuren in optima forma. Uit frustratie sms ik naar huis.

We zitten om 7.30 uur aan ons ontbijt en kijken door de verrekijker. We zien de mieren omhoog kruipen tegen het laatste rotsbolwerk op. We weten dat de klimmers nog een keer een abseil moeten maken en dan weer omhoog. Dan kan de top niet meer missen. En omstreeks 8.00 uur staan dan de eerste klimmers op de top! Dit keer verloopt alles wel volgens plan na 'slechts' 12 uur klimmen vanuit kamp 4. We horen gejuich bij het Indiase team, ze staan met de mess tent boven de onze. We klimmen er naar toe en met tranen achter onze oogleden omhelzen we ze en feliciteren ze. Wat een blijdschap bij dit team.

Terug bij de tent vraag ik aan Cas hoe hij zich fysiek voelt. Zijn korte maar helder antwoord is: 'Niet zo goed'! Dan weet ik genoeg. Dat betekent in Cas zijn geval gewoon ronduit slecht! Ik antwoord net zo kort. Spullen pakken en wegwezen! We gaan onmiddellijk afdalen. Nog geen uur later verlaten we met zijn tweeën, na 6 weken expeditie het basiskamp. Na wederom 4 zeer zware dagen van soms meer dan 12 uur lopen bereiken we uitgeput, uitgedroogd en uitgewrongen de weg naar de bewoonde wereld, Khangdim (1950m)

Weer 2 dagen later bereiken we Kathmandu en is het vreemd om weer terug te zijn.

Thuis wordt Cas medisch binnenste buiten gekeerd, hart, longen, bloed etc. Maar zelfs na de nodige inspanningstesten wordt er niks gevonden, hij is kern gezond.

Het lijkt er dus op dat het pure pech was. Laten we het erop houden dat deze teleurstelling het begin is van een nieuw avontuur! To be continued.....

(P.S: Er wordt wel gewerkt aan een film docu!)

Kanchenjunga

10 reasons for not climbing Kanchenjunga;-)

- 1 It's not high or famous enough. It lacks the fame of Everest and the 'prestige' of K2. As an Everest summiteer you'll be the hero of your neighbourhood. As a K2 summiteer you'll gain respect from fellow climbers. But if you mention back at the office that you've spent 12 weeks "climbing a peak called K-A-N-C-H-E-N-J-U-N-G-A", you'll get a 'whaaaat???'
- 2 It's too remote. Just to get to BC requires a long (around 15 days) difficult approach. The Kanchenjunga trek to SW side is one of the less frequented in Nepal. There are no lodges and no roads. You'll spend the last four days on a huge glacier, which can be very difficult in bad weather. Approaching from India is not easy either.
- 3 It's located in an area where you can not find Sherpa porters or climbers because it is too far away from the Khumbu valley. In 2011 it was Maoist territory.
- 4 There is no easy way to the summit. No matter what side or route you choose: climbers must find their way through difficult terrain; each step will be more and more difficult to the very top. First ascent was completed through the SW face. Sikkim face was first climbed through the North East Spur by an Indian Army team in 1977.
- 5 It can't be easily 'tamed' with fixed ropes. Only some passages can be fixed by the usually small teams, and climbers must be prepared to progress self-sufficiently without ropes.
- 6 Commercial outfitters usually don't offer expeditions to Kanchenjunga. Logistics are too complicated and it would be difficult to find guides who had previously summited the mountain - and willing to repeat the experience.
- 7 Media may not be interested in covering an expedition to a mountain they can't even spell properly. BC would be too quiet for journalists and filming on higher altitudes could be too hard for almost any cameramen.
- 8 Even if you do climb it, there are too many possibilities of not reaching the summit. Too long, too high, too cold, too hard.
- 9 Even if you do reach the summit, there are too many possibilities of not getting back safely. Exhaustion, confusing sections in bad weather and avalanches have taken the life of more than a few climbers.
Less than 220 climbers have summited Kanchenjunga and 42 have died. The overall summit/fatality rate is about 22%. According to statistics, K2 and Nanga Parbat are more dangerous. But while the death toll is decreasing on both these mountains, recent statistics shows that Kanchenjunga's rate actually has increased slightly over the last decade. Only deadly Annapurna is still on top of the danger list.
- 10 It's expensive. Stats on failed attempts and moral accidents are so scary that few sponsors are keen to invest money in the adventure. The entire history of the mountain is spilled with blood. And Nepal climbing permits for 8000ers cost more than US\$10000.